נספח 1

הרכבת של דניאל אל המקום הכי שמח בעולם!

דניאל ישב על השטיח ובנה רכבת ארוכה וצבעונית מקוביות.
"טו-טו!" צעק דניאל בשמחה. "אבא, תראה! הרכבת שלי נוסעת!"

אבא התיישב לידו וחייך. "איזה יופי, דניאל! אתה יודע לאן הרכבת של כולנו נוסעת עכשיו? היא נוסעת **למקום הכי שמח בעולם – לגאולה השלמה!**"

דניאל פתח עיניים גדולות וסקרניות. "באמת? ואיך הרכבת הזו זזה?"

"היא זזה בזכות המעשים הטובים שלך!" הסביר אבא ונתן לדניאל קוביה מבריקה. "בכל פעם שאתה נותן מטבע לצדקה, בכל פעם שאתה אומר 'תודה' או מוותר לחבר – אתה מוסיף עוד קוביה מוזהבת למסילה של הרכבת. המעשים הטובים שלנו הם המנוע!"

"ואנחנו כבר קרובים?" שאל דניאל והצמיד עוד קוביה.

"הכי קרובים שיש! אנחנו ממש, ממש בדרך לשם," לחש אבא בהתרגשות. "הרכבת כבר כמעט הגיעה לתחנה. עוד מעט משיח יגיע, ואז כולם-כולם יהיו בריאים, שמחים ויחייכו כל היום. לא יהיה יותר עצב בעולם, וכולנו נרקוד יחד בירושלים!"

דניאל קפץ מהשטיח, מחא כפיים וקרא: "אז אבא, בוא נעשה עכשיו עוד מעשה טוב כדי שהרכבת תגיע כבר!"

הוא רץ לקופסת הצדקה, שלשל מטבע קטן, וידע שברגע זה ממש – הוא הביא את האור הגדול של הגאולה.

תפארת
TIFARA - JERUSALEM